

tildels ældre Folk, og der gives fra denne Stilling intet Avancement. Jeg tror derfor, at den Jordbrug eller den Begjæring, der er stillet gennem Rettens Justitiarius, at de ældre Bude lønnes med 1,000 Kr. aarlig og de yngre med 900 Kr., i Virkeligheden fortjener at tages til Følge, og jeg skal derfor tillade mig paa det Bedste at anbefale dette til det kommende Finansudvalg. Det Samme vil jeg gjøre med Hensyn til den Forhøielse, som er forlangt til Rettens Medhjælpsum og da navnlig til Kontorpersonalet. Ogsaa disse sidde paa smaa Lønninger, navnlig paa ikke saa lidt mindre Lønninger end f. Ex. Justitsministeriets, og deres Avancement er meget indskrænket, det er sjelden, at de kunne komme stort videre.

Bingel: Jeg er i det besynderlige Tilfælde at være den Ene af de Medlemmer, som have taget Ordet her i Thinget i disse Dage, der har en Tak og Tilslutning at udtale til Ministeriet. Det kunde maaske heretter synes, som om jeg skulde have forandret mit Standpunkt, men jeg beder de Herrer være overbeviste om, at det ikke er Tilfældet. Med Hensyn til den provisoriske Politikk staar jeg paa samme Standpunkt som tidligere, og alle de Udtalelser, jeg er fremkommen med, fastholder jeg endnu. Jeg ser i Proposierpolitikken den mørke Baggrund, hvorpaa hele Situationen tegner sig. Men foran denne Baggrund er jo Forhandling, og det forekommer mig, at vi skulde følge denne saglig og oprigtig og søge at fremme de gode Ting, som vi nu have Die for. I denne Henseende er der en Ting, for hvilken Ministeriet særlig fortjener min Tak, idet det nemlig, foranlediget ved nogle ganske saa Ord, jeg udtalte ved den Behandling af Finansloven i forrige Samling, har forberedt, saa at sige, en hel Statsinstitution, der, hvis Forslaget bliver vedtaget, i en Række af Aar vil bestaa og udfolde sin Virksomhed. Det er i Finanslovsforlaget § 26, III, 24, at denne Sag er omtalt, men ved en høist uhyggelig Trykfeil er den vistnok undgaaet de Flestes eller mange af de Tilstedeværendes Opmærksomhed, idet der staar 8000 Kr. til „zoologiske Undersøgelser i Landet“, medens det i Virkeligheden er geologiske Undersøgelser, som ønskes, hvilket ogsaa tydelig fremgaar af Anmærkningerne. Ministeriet har altsaa taget dette Forslag, som jeg gjorde med saa saa Ord og med en saa fattig Motivering, fordi dette jo ikke saa godt kunde behandles udførlig under en Finanslovsbehandling, til Følge, og jeg kan ikke andet end være taknemlig derfor. Jeg vilde gjerne sige nogle Ord til Anbefaling

for denne Sag, ikke saa meget lige overfor Ministeriet som lige overfor Thinget; men førend jeg gaar over dertil, vil jeg gjerne omtale en Modifikation. Regeringen har foretaget ved Sagen, som jeg ikke havde tænkt mig, den Gang jeg tillod mig at bringe den frem, men som jeg indrømmer har sine vægtige Grunde. Jeg tænkte mig, at det skulde være Indenrigsministeren, der bragte denne Sag frem, saaledes som det er Tilfældet i alle andre Lande, hvor det er Ministeren for de offentlige Arbejder, der fører Sligt frem; men den ærede Indenrigsminister, som jeg nu altsaa takker for hans Velvillie, har ført Sagen over paa sin Kollega, den ærede Kultusminister. Der kunde være en væsentlig Indvending at gjøre herimod, nemlig den, at naar en Sag bliver bragt ind under Kultusministeriets Forsorg, faar den strax derved lige overfor Befolkningen et Skjær af at være en væsentlig lærd, en væsentlig videnskabelig Sag, som denne jo til Dels er; men den har ogsaa en anden, en stor praktisk Side, og det er denne, jeg næsten vilde lægge Hovedvægten paa. For saa vidt gjør det mig lidt ondt, at Sagen er gledet fra den praktiske Minister over til den theoretiske; men paa den anden Side maa jeg indrømme, at saaledes som Forholdet er her i Landet, saaledes som vort Lands Naturbestaafenhed er — vi have ingen Bjergværksdrift hos os — vilde det være en ganske etendommelig Sag at skabe en helt ny geologisk Lærestanstalt med et meget kostbart Apparat. Saaledes som vore Naturforhold ere, maa denne Sag ledes af en mineralogist-geologisk Professor ved Universitetet. Han maa lede den ved Hjælp af Universitetets Samlinger og det mineralogiske Museum, og Hensynet hertil har for mig saa stor Betydning, at jeg frasaaber Dnset om, at denne Sag skulde sortere under Indenrigsministeriet, naar man ikke tror at kunne ordne den paa den Maade. Men der er en anden Side ved Sagen, som kan bringe En selv til at smile, og som jeg nu skal omtale. De fleste erindre vistnok den Gang, den nuværende ærede Kultusminister tiltraadte sit Embede, hvorledes han, jeg tror, begyndte sin Virksomhed med en Konflikt netop med den Videnskab, han nu tager under sin særlige Bestyttelse. Det var i Anledning af den lille ukyldige Bog, Almanaken, som er en af de mest udbredte Folkebøger i vort Land. Det høie Thing erindrer vistnok, at det var gaaet saaledes til, at Aaret, før den nuværende Kultusminister tiltraadte sit Embede, havde Universitetets Bestyrelse, Konsistorium, et Udvalg af ældre, modne, konservative Professorer, paa Foranledning af vor astronomiske